

der sig i Dybet af Pers Sind en Følelse af Skyld, der holdt hans Haand nede og hans Mund lukket.

Bagefter, da Mester Jacobæus var gaaet, spurgte han rigtignok forbavset sig selv, hvormed han da egentlig havde forbrudt sig. Han havde jo ikke villet Fransisca noget ondt. Selv om han ikke havde ment at kunne gifte sig med hende, saa havde han jo dog oprigtigt elsket hende; og de havde ved at mødes skænket hinanden en Række lykkelige Timer, der aldrig vilde kunne bringe hendes gode Navn og Rygte i mindste Fare. Men hvad Skade var der saa egentlig sket? Hvad havde han haft at gøre Bod for? . . . Med et Næveslag i Bordet og en Ed, der havde kunnet faa en Djævel til at blegne, rejste han sig fra Stolen, da det gik op for ham, at han igen havde ladet sig overliste af denne »Samvittighed«, dette ubestemmelige noget, der pludselig satte En et Troldspejl for Øjnene, hvori man saa' sig selv i hæslig forvrænget Skikkelse, og som nu Gang efter Gang havde forledt ogsaa ham til at handle som en Pjalt, en Nar, et Faar . . .

Mester Jacobæus' Trusler havde iøvrigt været ret overflødige. Allerede den næste Dag rejste nemlig Fransisca i Følge sit eget Ønske hjem, efter forinden gennem Posten at have tilbage-sendt Per nogle Smaaforæringer, som han nu og da havde givet hende, uden at ledsage dem med et eneste Ord, ikke en Gang en Bebrejdelse.